

Democratie in India is een vernislaagje

Hans Beynons artikel over "sekter-
geest blijft India partijen spelen" (Volks-
krant van 26 mei 1984) eindigt met de
constatering dat New-Delhi "niet be-
zweken is voor de weg van de minste
weerstand: de dictatuur". Daarnaast
noemt hij India een "grote democratie".
Beide uitspraken — zonder enige argu-
mentatie — maken op pijnlijke wijze
duidelijk dat hij zelfs de uitwassen van
de Noodtoestand (1975-1977) onder In-
dira Gandhi tot een democratisch be-
sluitvormingsproces wil rekenen.

Kan men spreken van een democratie
als een familie de staatsmacht al 37 jaar
uiteofent? Na Nehru nam dochter Indi-
ra het eerste-ministerschap op zich. In-
tussen bereidt zij haar zoon Radjiv voor
op de troonbestijging. De Noordtoe-
stand is een tragisch voorbeeld van Indi-
ra's autoritaire staatsopvatting. Talloze
mensen werden opgepakt vanwege hun
politieke overtuiging. Anderen werden
tegen hun wil in gesterileerd. Deze
excessen waren vooral ideeën van San-
jay Gandhi en leidde uiteindelijk na
twee jaar schrikbewind tot haar val (zie
onder andere Selbournes "An eye to
India").

Indien de mensenrechten-situatie als
een maatstaf voor het democratisch ge-
halte van een staat geldt, dan staat India
een slecht figuur. Volgens de
"People's Union of Civil Liberties" en
de People's Union of Democratic

Rights" wordt de situatie steeds uit-
zichtlozer. Weren als NSA (National
Security Act), ESM (Essential Services
Maintenance Act), Industrial Relations
Act en Forestry Bill om er enige te
noemen, ondergraven de rechtspositie.
De talloze politieke moorden waarover
 deze mensenrechten-organisaties de
laatste jaren berichten, bevestigen een
stelselmatige onderdrukking van de
burgerrechten. Is India dan een formele
democratie?

In een land, waar volgens de regering
de helft van de bevolking onder de abso-
lute armoedegrens leeft (én dus analfa-
beet is), kan men moeilijk van een de-
mocratie spreken. Voor deze mensen
staat het overleven iedere dag weer cen-
traal. Hun stemmen werft men door het
geven van geschenken. Is het niet meer
dan toevallig dat de meest achterlijke
delen van het platteland de kiesdistricten
van de Gandhi's vormen? Het con-
trast tijdens de verkiezingstournee tus-
sen de meer-botten-dan-vlees-geraam-
tes van het verpauperde volk, staken
schrijnend af bij de welgevulde buiken
van Radjiv en zijn gevolg. Indira's auto-
ritaire bestuursopvatting blijkt ook uit
de centralisatie van verantwoordelijk-
heden. In feite regiert „Madame“ (zoals
haar ministers zeggen) de deelstaten.
Deze regeringshoudingen treffen men vaker
in New-Delhi in luxe villa's dan op hun
departementen thuis. De corruptie en

Na Nehru nam Indira Gandhi het eerste-ministerschap in India op zich.

vriendjespolitiek vormen de sleutel tot politieke macht, in plaats van competentie en statmanschap.

Op het laagste bestuurlijke niveau is het niet anders. Het panchaats (dorpsraadsysteem is vaak in handen van de rijken, die vaak Congress-Indira aanhangen zijn. Vertegenwoordigers van de laagste kasten of etnische minderheden zal men er tevergeefs zoeken. Stelselmatige onderdrukking van grote bevolkingsgroepen leidt tot gewelddadige protesten. Rellen als in Punjab en Assam maken het streven naar meer autonome zichtbaar. Daar geen langdurige conflicten, economische en sociale conflicten aan vooraf. Door de incompetente van het politiek leiderschap worden verkeerde beslissingen genomen, die tot catastrofes leiden.

De mythe van een socialistisch en democatisch India is een vernislaagje om een autoritair systeem te verdoezelen. Een sprookje dat „Granny-Indira-ji“ graag aan (naieve) westerse journalisten kwijt wil. Hopelijk zal deze betovering hen geen partijen spelen, wanneer „Madame“ het voor 1984 geplande bezoek aan Nederland brengt.

PROBLEMEN TUSSEN MUSLIMS EN HINDU'S
Lucas van der Hoeven

V'Kv. 2-6-'84